

892. Софий,
Българска Земледельска ::
Кооперативна Банка.

Година VIII.

София, Май 1936 г.

Книга 5 (75)

Иллюстрация ИЗИНАДЕНЫ

ИЗДАНИЕ НА ИЛИНДЕНСКАТА
ОРГАНИЗАЦИЯ

Гоце Дѣлчевъ

33 години вече се навършватъ отъ твърде ранната, отъ преждевременната и толкова сѣдбоносна за революционното движение кончина на най-пламенния и най-възторжения апостолъ на македонската свобода. Съ изтичането на всѣка година отъ смъртта му великиятъ борецъ изпква все повече и по-силно въ съзнанието на всѣки македонецъ, на всѣки българинъ, съ своята безпредѣлна обичъ къмъ родината, съ всеотдейната си служба на революционното дѣло и съ своето решение самъ да умре за свободата на Македония, така както той учеше насъ да се жертвуваме за величието на своята родина.

Мощна и привлекателна фигура, живъ и енергиченъ погледъ, бистъръ и проникателенъ умъ, веселъ и отзивчивъ характеръ, прекалено скромненъ, крайно и непринудено демократиченъ, буенъ и отстѣпчивъ, бодъръ и жизнерадостенъ, великолепенъ събеседникъ и приятенъ другаръ, Гоце обаяваше всички и всички му се подчиняваха по внушението на свие.

Дѣлчевъ бѣше гордостъта на всѣки македонецъ и всички произнасяха името му съ благоговение и съ умиление.

Истински вѣрующъ християнинъ, както много рѣдко други, той изпълни всецѣло заповѣдта на Богочовѣка: „Който иска да влѣзне въ царството небесно, нека продадъ всичкото си имане и го раздаде на бедни и нека голъ и босъ трѣгне подире ми!“

Гоце нѣмаше какво да продава, защото всичко каквото бѣ останало отъ баща му Кольо Дѣлчевъ, ведно съ братята си Мицо, Миланъ и Христо, ведно съ самъ себе си, всичко бѣше отдалъ на родната си.

Гоце зарѣза и своето поприще, което откриваше

блѣскави перспективи за неговото бѣдше следъ като постѣпи въ военното училище, привлеченъ отъ него не толкова отъ златнитѣ еполети, колкото

отъ желанието му да изучи военното изкуство, та чрезъ него да може да служи по-достойно на дѣлото, на което бѣше се посветилъ.

Достоенъ и вѣренъ последователъ на апостола Левски, ние виждаме неустрашимия герой ту на пазара въ Винаца и Кочани, ту въ ноктитѣ на турската полиция, като отива на среща съ Дамета въ самия затворъ въ Битоля, ту на нѣкоя седѣнка или съборъ изъ Македония съ цель да вникне въ душата на народа, да изучи самъ непосредствено вѣянията и преданността на масата къмъ освободителното движение, ту като инспекторъ на четитѣ въ даденъ революционенъ районъ, ту пѣкъ като левентъ юнакъ — войвода на чело на своята вѣрна дружина, въ каквото качество го завари последния моментъ на неговия животъ.

Храбъръ герой и каленъ борецъ, той понасяше най-дълготърпеливо всичкитѣ неудобства на четнишкия

животъ и въ София даже той живѣеше въ лишения, при все че презъ неговитѣ рѣдѣ минаваха всичкитѣ организационни срдѣства.

Смѣлъ и решителенъ до себеотрицание, съ подвизитѣ си Гоце бѣ станалъ легендаренъ всрдѣ наши и чужди, всрдѣ учени и прости, всрдѣ мжже и жени, всрдѣ бедни и богати.

Всѣки мечтаеше да го види, да почувствува мошъта на неговата дѣсница.

Неговата нежна усмивка поразяваше всички, неговиятъ милъ погледъ ошастливяваше и най-коравото сърдце.

Уменъ и прозорливъ, дълбоко проникателенъ и

Гоце Дѣлчевъ.

предвидливъ, Гоце ведно съ Даме постави основитѣ на революционната организация на най-здрави начала. Тѣ ѝ служиха най-почтено и сложиха кости предъ отечествения олтаръ.

Тѣхниятъ примѣръ, пленителенъ и заразителенъ, привлече най-достойнитѣ синове на Македония, които посветиха живота си най-беззаветно и възвеличиха нейното име.

Илинденци се гордѣятъ съ своя идеаленъ вождъ. На млади години той бѣ въздигнатъ на най-високия пиедесталъ въ тѣхнитѣ сърдца, сега тѣ величаятъ неговата паметъ и колчимъ си спомнятъ за него, сърдцата имъ се възрадватъ, очитѣ имъ пламватъ и съ умиление и тѣга проливатъ сълзи, които ги задушватъ. Той имъ служи за примѣръ въ тѣхната дейность и въ службата имъ на дѣлото, което, ако не бѣ увенчано съ успѣхъ, то се

дължи единствено и изключително на постороннитѣ влияния на чужди фактори и на отклоненията отъ възприетия отъ В. М. О. Р. О. принципъ — Македония за македонцитѣ.

Илинденци сж щастливи, че тѣмъ сж повѣрени да пазятъ мощитѣ на най-достояния македонски българинъ. Елате да снемемъ благоговейно шапки, да паднемъ на колѣне и да се поклонимъ предъ тѣхъ, и да потвърдимъ нашата клетва и надежда, че рано или късно тѣ ще бждатъ поставени въ основитѣ на величавия паметникъ, който ще олицетворява незапомнената до сега въ историята на народитѣ борба за освобождението на една отъ най-красивитѣ, но най-нешастни страни на свѣта.

Миръ и покой на ангелската душа на Гоце!
Дълбокъ поклонъ предъ неговата свѣтла паметъ!

К. Христовъ